

VII. Η ΥΣΤΕΡΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ (4ος-6ος αι. μ.Χ.)

2. Η εποχή του Ιουστινιανού (6ος αιώνας μ.Χ.)

2.2. Η ελληνοχριστιανική οικουμένη:

- Στο εσωτερικό, με την πολιτική του Ιουστινιανού, η Αυτοκρατορία άρχισε να αποκτά τη βυζαντινή της φυσιογνωμία.

- **Στόχος της εσωτερικής πολιτικής του Ιουστινιανού:** Η ένωση των υπηκόων με συνδετικά στοιχεία τον ελληνικό πολιτισμό και τη χριστιανική πίστη ⇒ Ελληνοχριστιανική οικουμένη.

- **Κύρια σημεία της εσωτερικής πολιτικής του Ιουστινιανού:**

1. Η ισχυροποίηση της απόλυτης μοναρχίας:

Με την καταστολή της «Στάσης του Νίκα» ενισχύθηκε η δύναμη του αυτοκράτορα και προβλήθηκε η ιδέα ότι κυβερνά ως εκλεκτός του Θεού για το καλό των υπηκόων του.

2. Επιβολή μιας θρησκείας και ενός δόγματος:

- α. Κατάργηση της αρχαίας ειδωλολατρικής θρησκείας.
- β. Κλείσιμο της νεοπλατωνικής σχολής των Αθηνών (529 μ.Χ.) και δήμευση της περιουσίας της.
- γ. Εξόντωση των θρησκευτικών μειονοτήτων, πλην των Εβραίων.
- δ. Ενθάρρυνση του ιεραποστολικού έργου (Καύκασο, Νουβία, Σαχάρα, Δούναβη).
- ε. Οικοδόμηση της Αγίας Σοφίας.

3. Η συστηματική κωδικοποίηση του Δικαίου:

Σπουδαίο έργο του Ιουστινιανού ήταν η κωδικοποίηση των νόμων, που αποτέλεσαν το **Corpus juris civilis (αστικό δίκαιο)**, το οποίο επηρέασε τη νεότερη νομοθεσία στην Ευρώπη.

Ενώ έως τότε η νομοθεσία γραφόταν στη λατινική γλώσσα, ο Ιουστινιανός χρησιμοποίησε την **ελληνική**, που ήταν κατανοητή στο λαό.

4. Θεμελίωση νέου διοικητικού συστήματος που απέτρεψε τον εκφεουδαρχισμό της αυτοκρατορίας:

- α. Παραχώρηση πολιτικής εξουσίας σε στρατιωτικούς διοικητές ευάλωτων περιοχών σε εχθρικές επιθέσεις.
- β. Προσπάθεια περιορισμού των «δυνατών», δηλαδή των μεγαλοκτηματιών, με σειρά νόμων.